

nosti rozhodčího soudu. Re k u r s n í s o u d zmateční stížnost zamítl. D ů v o d y: Rozhodčí soud plodinové bursy v O. zamítl svým nálezením námitku nepřislusnosti, poněvadž příslusnost rozhodčího soudu jest odůvodněna dle čl. XIV. uvoz. zák. k c. ř. s. Že jsou tu podmínky čís. 1 a 2 citovaného zákonitého ustanovení, zjistil již první soud správně a jedná se pouze o řešení otázky, zda se obě strany při uzavření nebo před vypořádáním obchodu podrobily nálezu rozhodčího soudu plodinové bursy v O. písemnou smlouvou o rozsudím (čís. 3 uvedeného místa zákona). Otázku tuto však soud první stolice neřešil správně. Souhlasným udáním obou stran jest zjištěno, že strany vyměnily závěrečné listy jimi vzájemně podepsané a obsahující doložku o příslusnosti rozhodčího soudu. Způsobem tímto však byla uzavřena ona písemná smlouva, neboť není zákonem předepsáno, že prohlášení stran musí být psána v jedné a téže listině. Lze úplně přisvědčiti názoru soudu první stolice, že zákon, vyžaduje písemnou smlouvu, chce zameziti, by se neprotokolování obchodníci přijetím závěrečného listu, v němž je doložka o rozhodčím soudu, podrobili příslusnosti mimořádného soudu. V případě tomto se však nejedná o přijetí závěrečného listu, nýbrž o výměnu souhlasných a stranami vzájemně podepsaných závěrečných listů, která ovšem nahraňuje náležitost vyhotovení smlouvy písemní (viz rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 9. září 1897, čís. 16104 Gl. U.). Žalovaný výslovně uznal, že si závěrečný list celý přečetl a pak ho podepsal, čímž však nepochybně projevili, že také souhlasí s doložkou o příslusnosti rozhodčího soudu, a jest tedy nerozhodno, namítá-li teď, že se o příslusnosti nejednalo, a že se nechtěl podrobiti příslusnosti bursovního soudu. Nechtěl-li žalovaný se podrobiti rozhodčímu soudu, měl doložku přetrhnutí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ustanovení čl. XIV. čís. 3 uvoz. zák. k c. ř. s. vyžaduje velkým způsobem, že obě strany musí se podrobiti výroku soudu rozhodčího v písemné smlouvě o rozhodčím, což předpokládá, že musí dohodu o rozhodčím umluviti a písemnou smlouvou stvrditi. Výjimku připouští ustanovení to pro protokolované obchodníky, členy a návštěvníky bursy, u nichž stačí, když bez výtky přijmou závěrečný list obsahující doložku o rozhodčím soudě. Zde stačí tedy úmluva, mlčky učiněná předepsaným způsobem. To však nestačí u nynějšího žalovaného, který není ani protokolovaným obchodníkem, ani členem ani návštěvníkem bursy. Týž mohl se podvoliti pravomoci rozhodčího soudu jenom výslovnou písemnou smlouvou, to se však nestalo. Pouhá úmluva mlčky výměnou závěrečných listů, obsahujících doložku o rozhodčím soudě, u žalovaného nestačí (srv. rozh. nejv. soudu sb. čís. 1830).

Čís. 5083.

Doba splatnosti válečné daně.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, R I 460/25.)

Soud první stolice povolil exekuci ku vydobytí nedoplatku válečné daně za léta 1917 až 1920, rekursní soud exekuční návrh zamítl, ježto válečná daň se stala splatnou dříve než 3 roky (§ 23 čis. 1 vyr. ř.) před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužnice, k němuž došlo dne 20. února 1924.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Finanční prokuratura stěžuje si do usnesení rekursního soudu jen potud, pokud jím byl zamítnut exekuční návrh i ohledně nedoplatku na válečné dani za léta 1917 až 1920 částkou 85.812 Kč 04 h. Dovolací rekurs jest odůvodněn, neboť podle výslovného ustanovení §u 1 A č. 5 zákona o splatnosti přímých daní ze dne 16. března 1921, čis. 116 sb. z. a n. neplatí pro válečnou daň pravidlo, že přímé daně jsou splatné ve čtyřech rovných částkách na počátku každého kalendářního čtvrtletí. Táž jest nyní splatná dle čl. V. zákona ze dne 30. ledna 1920, čis. 79 sb. z. a n. ve dvou lhůtách, první polovinou do 30 dnů po doručení platebního rozkazu, druhou polovinou do dalších tří měsíců. Tím padá jediný důvod, ze kterého dlužnice odporovala povolení exekuce pro válečnou daň, a rekursní soud zamítl exekuční návrh, pročež musilo býti dovolačímu rekursu vyhověno a obnoveno usnesení prvního soudu.

Čís. 5084.

Úmluva, již se kdo zavázal pivovaru pod smlouvenou pokutou odebíratí výhradně od něho pivo po řadu let, přiči se dobrým mravům, pakli pivovar se pouze zcela povšechně zavázal, že se vynasnaží, dodávati dobré výčepné pivo podle objednávek a za dočasné denní ceny.

(Rozh. ze dne 27. května 1925, Rv I 623/25.)

Žalovaná koupila od žalujícího pivovaru hostinec a zavázala se v čl. VII. smlouvy, že po dvacet let bude odebíratí pivo jen od žalujícího pivovaru a, kdyby odebrala pivo z jiného pivovaru, že zaplatí žalobci po 10 Kč z každého hektolitrů. Ježto žalovaná (její právní nástupce) odebrala 800 hl z jiného pivovaru, domáhal se na ní žalující pivovar zaplacení 8.000 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Netřeba řešiti otázku, zda jest ujednání odstavce VII. smlouvy ze dne 12. května 1920 pro žalovanou stranu výhodné, zavazujíc ji bezpodmínečně, by po dobu 20 let odebírala pivo výhradně ze žalobcova pivovaru, a ji takto předem vylučuje ze všech výhod co do ceny a jakosti piva a co do příčinlivosti dodavatele v obchodním styku, které z volné soutěže dodavatelů pro odběratele zpravidla plynou. Ale je jisto, že ujednání to